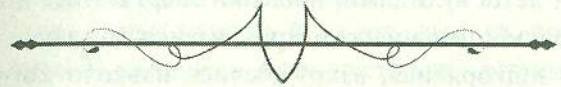

ПРОЛОГ

*Усе починається з двох душ,
які раптово опиняються
у цілковитій самотності.*

«Оцінью. Вирішуй. Дій.»

Ці слова пролунали для юнака, як друге серцебиття. Він не допускав думки про те, що може тут померти. Навіть коли він послизнувся на крові, спотикався об тіла, подумки рахував чоловіків і жінок, які пішли за ним у місто, але вже не вийдуть звідси. Навіть тоді, коли ця можливість ставала все ближчою до реальності.

Йому було двадцять один. Він брав участь у багатьох битвах, яких і не злічити. Але це? Це була не битва. Це була різанина.

«Оцінью. Вирішуй. Дій.»

Він притиснувся спиною до зовнішньої стіни житлового будинку, визираючи з-за рогу на вузьку міську вулицю. Дороги були густо забудовані кривими маленькими будиночками, що тулилися один до одного. Із них визирали перелякані обличчя. Матері відтягували своїх дітей від видовища, де сталь, магія і вогонь спліталися у жахливому танці, що ніс лише смерть.

Десь у глибині думок пролунав голос.

— Замовкни, — сказав він йому і знову кинувся в бій.

Він летів вулицями, пошепки звертаючись до язиків полум'я, закликаючи приєднатися до нього. Вони охоче підкорялися, закручуючись навколо його рук і здіймаючись по спіралі вгору. Він висмикував їх із будинків, із вулиць, якомога далі від тонкої шкіри та крихких кісток.

Але їх було надто багато. Це поглинало його енергію і його увагу. Настільки, що він навіть не встиг ухилитися, коли гострий біль пронизав його спину. Тепло крові змішалось з гарячим солоним потом.

«Дій, дій, дій.»

Він зціпив зуби, крутнувся і став у добре відпрацьовану стійку, перш ніж повстанка встигла завдати ще одного удару. Тіло впало на землю незграбним клубком кінцівок. Він не дивився на її обличчя, вдячний, що воно було закрите кучерявим каштановим волоссям.

Всередині нього пролунав голос раптово, немов прокинувся від запаху свіжої крові.

{Вбий її!} — прошипів він, проникаючи в думки юнака, наче кігті, що дряпають у двері.

«Ні...»

Він на секунду забарився. Якась сила зіткнулася з ним, відкинувши його назад у провулок. Спрацював інстинкт. Юнак уже витягнув кинджал і приставив до горла нападника, перш ніж він навіть встиг повернути голову, щоб побачити...

— Не смій мене вбивати, — прошепотів йому на вухо теплий, знайомий голос. — Тут сотні повстанців, котрі залюбки зроблять це замість тебе.

Цей голос. У той момент це було найпрекрасніше, що юнак коли-небудь чув.

Він тихо зітхнув із полегшенням. Обернувшись, він впустив свого кинджала.

— Куди ти, чорт забирай, подівся?

Молода жінка зустріла його непохитним, пильним поглядом. Її райдужки були настільки світлими, що зливалися з білками очей, залишаючи лише темні зіниці, які уважно оцінювали його. Сажа і кров зафарбували її щоки, білі коси були скуйовдені та брудні. З її плечей звисав плащ, який колись був блакитним, а тепер він був настільки забризканий червоним, що набув фіолетового відтінку, а плями розповзлися по емблемі півмісяця на її лацкані.

Від цього видовища клубок підкотився до горла.

— Як багато тут твоєї крові?

— А як багато *тут* твоєї? — Жінка схопила його за плечі й розвернула до себе.

— Усе настільки погано?

— Дуже погано.

— Чудово, — пробурчав він, сподіваючись, що рана не така глибока, як здавалося.

Вона розвернула його. Її руки все ще стискали його руки, а їхні обличчя були дуже близько.

— У тебе сильна кровотеча. Хіба не відчуваєш?

«Уже ні.»

Він похитав головою. Від цього руху підлога ніби нахилилася, наче світ був кораблем, що ось-ось перекинеться. Він уявив на спині своєї куртки сонце, розколоте навпіл тим самим клинком, що розрізав його спину, і ці половинки ковзають разом із ним, розділяючись в небі...

— Гей! — Її пальці клацали перед його очима.

Вона була розлюченою, але він знав її досить добре, щоб зрозуміти, що цей вигляд — це лише маскування

її страху. Так само, як і тоді, коли вони вперше в дитинстві пішли до лісу і годинами блукали по колу, доки...

— Отямся. — Цього разу вона аж струснула його. — Будь зі мною.

Він відчув, як щось проникло у його думки — дотик її присутності. Її магія проникала в його свідомість.

— Не роби цього, — прогарчав він.

Десь глибоко голос хихикнув з відразою.

— Я просто перевіряю, як ти. — Її присутність у його свідомості відступила, коли лінія між бровами молодої жінки поглибилася. — Я ходила на західний кінець міста. Так багато загиблих.

«Так багато загиблих.»

Юнак моргнув, відганяючи від себе образ маленьких облич, що визирали з розбитих вікон.

— Ми повинні відступати, — сказав він. — Тут надто багато містян для цього. Я можу взяти вогонь на себе, коли ми підемо.

— Їхнє командування тут. Відступати не можна. Надто хороша можливість.

Він майже розсміявся. Гірко, огидно і без гумору.

— Можливість? Ні, це...

— Вони самі вирішили почати це тут, в одному зі своїх міст, — промовила вона. — Якщо вони хочуть паскудити у власному ліжку, то нехай собі в ньому і лежать.

Ці слова вразили його, як удар у самісіньке серце. Він не був упевнений, чи то її черствість, чи то втрата крові змусила його шлунок стиснутися від нудоти.

— Це все ще цивільні, — заперечив він у відповідь. — Повстання чи ні. Це люди.

— У нас є вибір.

— Не після того, що я бачив.

— У нас є ти, — прошепотіла вона. Одну руку жінка підійняла до його обличчя, зависла над м'язами, що стискали його щелепу. — У нас є ти.

Тремтіння пронизало його найглибші закутки. Він стояв, розтуливши губи, але не в змозі вимовити ні слова. Не було достатньо сильних слів, щоб передати всю огиду.

Найкраще, на що він спромігся, було це:

— Чорт забирай, ні.

Вона стиснула губи. Якби він був уважнішим, то помітив би, як її пестощі ковзнули до його скроні, відсуваючи пасма чорного волосся.

— У нас немає вибору, — прошепотіла вона. — Будь ласка.

— Ні. Ми посеред міста. І...

І що? І багато чого іншого. Надто багато, щоб передати словами. Одна лише думка про це пронизала його крижаним жахом.

— Вибач, — тихо промовив він. — Але руйнування було б... і я...

Це був, мабуть, чи не перший випадок, коли він не зміг зробити те, що найкраще відповідало б інтересам Ордену. Але все, про що він міг думати, були ті маленькі обличчя у вікнах.

На мить вона подивилася на нього так, ніби хотіла й далі наполягати, але потім щось змінилося, пом'якшало в її виразі. Губи скривилися у сумній усмішці.

— Це серце, що кровоточить, колись тебе вб'є, ти ж знаєш.

«Можливо», — подумав юнак.

{Ймовірно}, — прошепотів голос.

Настала тривала тиша. А потім, нарешті, вона просто сказала:

— Я тепер команду.

Чоловік мало не засумнівався у своєму здоровому глузді. Чи правильно він почув?

— Ти — що?

Сміх промайнув у його думках, глузуючи зі страху, що стискав його серце.

— Таргіс мертвий. Я бачила його. — Вона подивилася на нього своїми яскравими очима. Відблиски полум'я мерехтіли в їхній вологості — єдина ознака емоцій. — Тепер, коли його не стало, я твій командир. І я наказую тобі використовувати всі твої здібності.

Біль від її слів був такий гострий, що здавалося, наче хтось схопив його за верхню частину хребта і розірвав навпіл.

— Нура...

— Я наказую тобі зробити це.

І саме тоді він відчув її руку біля своєї скроні. Коли він зрозумів, що її магія проникає далі, в його думки, до тих дверей, які він зачинив, прибив цвяхами, замкнув на засув...

— Ні.

Це слово було єдиним, що він зміг вимовити одним уривчастим подихом, решта застрягла в горлі, коли він відчув, як вона проникає все глибше в його свідомість.

Це було єдине, що вона запряглася ніколи не робити.

Хоч він спрямував останні сили на зміцнення своїх ментальних стін, але йому ніколи не вдасться зрівнятися з нею в цьому. Її магія народилася у світі думок і тіней, тоді як його значно більше відповідала яскравим, наочним силам. Особливо зараз, коли його спиною стікало все більше і більше крові, а та істота відчайдушно боролася, щоб вибратися назовні.

— Зупинись... — Вибух болю його засліпив. Він відчув, як вона виламує ці двері, розчавлює його, відкидає.

Її губи склалися у слово «Вибач», але якщо вона і вимовила його вголос, то він не почув.

{Такий милий}, — прошепотів голос, такий близький і такий реальний, що аж сироти виступили. — {Ти завжди так сильно стараєшся.}

«Та йди ти.»

Його руки вислизнули з її долонь. Пальці мимоволі розчепірилися — і зненацька зімкнулися, хруснувши.

Якби він міг говорити, то сказав би, що ніколи — ніколи — не пробачить їй цього.

Але він не був здатний говорити. Він не був здатний ні на що, окрім того, щоб знову і знову битися об власну ментальну стіну у відчайдушній спробі повернути контроль над собою.

Навіть тоді, коли він вислизав усе далі від його досяжності.

Навіть коли долоні розкрилися, і його засліпив вогонь, і ще більше, і ще більше, і ще більше.

ПО ТОЙ БІК МОРЯ

Маленька дівчинка була вражена тим, як тихо було навколо.

Работорговці прийшли посеред ночі, вирвавши маленьке селище з глибокого сну. Як і в більшості її родичів, багато нічних кошмарів дівчинки оберталися навколо цього моменту. З часом це перетворилося на всюдищу небезпеку, що невідступно чигала в глибині її свідомості.